21/01/2022

Η αείμνηστη Γερόντισσα Παρθενία «εκτήσω τη ταπεινώσει τα υψηλά»

/ Γνώμες

Πενήντα πέντε ολόκληρα χρόνια έζησε η Μακαριστή Γερόντισσα Παρθενία εκεί όπου βασιλεύει η γαλήνη. Εις της ερημιάς τα κάλλη, στο μικρό, ταπεινό, μακρινό και απόμερο Μοναστήρι της Παναγιάς, στην ιστορική Ιερά Μονή Σταγιάδων που, σύμφωνα με τον Βέη, είναι αρχαιότερη των Μονών της Μοναστικής πολιτείας των Αγίων Μετεώρων.

Γράφει η Μοναχή Μαξίμη Αγιομετεωρίτισσα

Γεννήθηκε στη Λάρισα το 1942. Το 1966, περίπου, με σταθερή και ώριμη απόφαση να μονάσει, οδήγησε τα βήματά της αρχικά στην Ιερά Μονή Αγίου Στεφάνου στα Άγια Μετέωρα. Δύο χρόνια μετά ακολούθησε τη Γερόντισσα Θεονύμφη, και μαζί με άλλες πέντε αδελφές επάνδρωσαν την Ιερά Μονή Σταγιάδων. Εδώ έζησε η Γερόντισσα Παρθενία τα πρώτα χρόνια της μαθητείας και της υπακοής, εδώ έδωσε όλες τις δυνάμεις του σώματος και της ψυχής να ζήσει συνειδητά την αφιέρωσή της, να υπηρετήσει, να διακονήσει, να προσφέρει. Διέθετε μόρφωση

κοσμική και θεολογική, ήταν ευφυής, δυναμική, οργανωτική και δραστήρια και κάποιες φορές, όταν επρόκειτο για την πίστη η το καλό της Μονής, εκρηκτική και ανυποχώρητη.

Σχεδόν όλα τα χρόνια ήταν στη διοίκηση της Μονής ως Ηγουμενοσύμβουλος και τα τελευταία 9 χρόνια ως Ηγουμένη, και όμως προσπαθούσε να κρατά πάντα το πνεύμα της μαθητείας και της υπακοής. **Ήταν ανεπιτήδευτη, προσηνής, ευγενική, διακριτική, ευπροσήγορη, ενθουσιώδης και αυθόρμητη σαν παιδί! Αγαπούσε τη μελέτη και το εργόχειρο, ποτέ δεν έμενε αργή. Έτρεφε μεγάλη ευλάβεια προς τους αγίους και με δική της έμπνευση και πρωτοβουλία χτίστηκαν προς τιμήν τους παρεκκλήσια, φιλοτεχνήθηκαν προσκυνητάρια και εικόνες που στόλισαν τη Μονή.**

Γαλουχημένη από παιδί στο ιεραποστολικό πνεύμα των Χριστιανικών Ομάδων της Αδελφότητος «Ζωή» και ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένη στο έργο της Ιεραποστολής, νοιαζόταν, ενημερωνόταν, βοηθούσε με χρήματα και αποστολές δεμάτων στην Αφρική. Τα τελευταία χρόνια καθηλωμένη στο αναπηρικό καροτσάκι κεντούσε με ευλάβεια και προσευχή καλύμματα Αγίας Τραπέζης και Τιμίων Δώρων. Συνέχιζε να διακονεί το μοναστήρι με καρτερικότητα και υπομονή. Δεν γόγγυζε, κρατούσε την ελπίδα. Είχε όραμα, έκανε σχέδια, αν και η Μονή έδειχνε να φθίνει. Πάντα την θαύμαζα γι’ αυτό!

Αλήθεια! Πόσο δίκαιο είχε! Με τόση ανημπόρια και όμως το μοναστήρι δεν θύμιζε ποτέ εγκατάλειψη. Ήταν πάντα καθαρό και νοικοκυρεμένο και κυρίως πάντα μύριζε Χριστό, απέπνεε κατάνυξη! Η Γερόντισσα Παρθενία απέδειξε περίτρανα ότι «ουκ εν τω πολλώ τω ευ». Άλλωστε το γλυκύτατο στόμα του Κυρίου μας είπε: «ου γαρ εισι δύο η τρεις συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμι εν μέσω αυτών», (Ματθ. ιη΄, 20).

Εκεί λοιπόν στο μοναστηράκι των Σταγιάδων, όπου ζουν πλέον δύο εκλεκτές αδελφές, εκεί, είναι ο Χριστός εν μέσω αυτών και στηρίζει, ενισχύει, ευλογεί! Προσμένει όμως και από εμάς να δείξουμε έμπρακτα την αγάπη μας και τη συμπαράστασή μας για να κρατηθεί ανοικτό το Μοναστήρι της Παναγιάς.

Δίπλα στη Γερόντισσα Φιλοθέη άκουσα από την νεανική μου ηλικία τόσες ιστορίες, βγαλμένες λες από το Γεροντικό, για τη ζωή της στο αγαπημένο μοναστήρι της μετανοίας της, τις Σταγιάδες. Εκεί έζησε 20 χρόνια και καλλιεργημένη στο πνευματικό αυτό φυτώριο μεταφυτεύτηκε έπειτα στον άνικμο βράχο του Ρουσσάνου, όπου άνθισε και απέδωκε καρπούς. Ποτέ όμως δε λησμόνησε το πρώτο μοναστηράκι της, την πνευματική της μητέρα Γερόντισσα Θεονύμφη και τις συμμονάστριές της.

Με την παρότρυνσή της πηγαίναμε συχνά για βοήθεια. Μας είχε «ταμένες», όπως έλεγε γελώντας. Και εμείς, όχι μόνο επειδή μας έταξε η Μάνα μας, αλλά επειδή αγαπήσαμε ο, τι αγαπούσε, νιώθουμε ευλογημένες που μας δόθηκε η ευλογία να γνωρίσουμε την Γερόντισσα Θεονύμφη, την αδελφή Σεραφειμία, την αδελφή Ιερωνύμη και κυρίως την Γερόντισσα Παρθενία με την οποία είχαμε περισσότερη συνεργασία.

Γερόντισσα Παρθενία, Καλό παράδεισο! Καλή αντάμωση! Την ευχή σου να έχουμε και η Παναγιά να μας σκεπάζει όλους.